

Laivas

Savaitinis Laikraštis

No. 15. Balandžio (April) 5. 1924. Metai IV.

“Entered as second-class matter July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.”

LAIVAS (THE SHIP)

Published weekly by Draugas Publ. Co.

Prenumeratos Kaina:

Subscription Rates:

Amerikoje:

U. S. A.:

Metams \$1.50	One Year \$1.50
Pusei metų 75c	Six Months 75c
Vienas num. 5c	Single Copy 5c

Užsieniuose:

Elsewhere:

Metams \$2.00	One Year \$2.00
Pusei metų \$1.00	Six Months \$1.00

“DRAUGAS” PUB. CO.,

2334 So. Oakley Ave. Chicago, Ill.

E V A N G E L I J A

Šeštajam Gavėnios arba Palmių Sekmadieniui. Mt. 21, 1-9.

Anuo metu Jėzus prisiartinęs prie Jeruzolimos ir atėjęs į Betfagę pas Alyvų kalną, pasiuntė du savo mokiniu tardamas jiedviem: Eikite į miestelį ties judviem esantį ir tuo rasita pririštą asilę ir asilaitį su ja: atriškite ir atveskita man: ir jei kas nors judviem ką nors tartų, tai sakykita, kad Viešpačiui reikia ir tuojaus paleis juodu. O tai visa įvyko, kad išsipildytų kas buvo pasakyta pranašo sakisio: Tarkite Siono dukterei: Štai tavo karalius ateina tau ramus, sėdįs ant asilės ir asilaičio, pajungtosios. O nuėję mokiniai padarė kaip Jėzaus buvo judviem liepta. Ir atvedė asilę ir asilaitį: ir užklojo ant judviejų savo rubus ir Jį pasodino ant viršaus. O labai didi minia klojo savo rubus ant kelio: o kiti kirto šakas nuo medžių ir klojo ant kelio: o minios ėjusios priešakyje ir sekusios paskui šaukė tardamos: Osanna Dovydo Sunui: palaimintas ateinantis Viešpaties vardu.

EVANGELIJOS PAAIŠKINIMAS.

Šešiomis dienomis prieš savo Kančią ir Mirtį Jėzus iškilmingai įžengė į Jeruzalės miestą.

Šis atsitikimas yra vienas iš garbingiausių Jėzaus mirtingame gyvenime čia ant žemės. Jisai čia apreiškia savo šlovę ir galybę, prieš kurią net Jo priešai nusilenkia.

Apsvarstykime bent trumpai šį nepaprastą Jėzaus gyvenimo įvykį.

Eisena.

Subatos dieną Jėzus viešėjo Betanijoje pas savo prietelius Lozorių ir jo seseris, Mariją ir Mortą (Jo. 12, 1-2), Sekmadienio rytą pasikėlė Išganytojas su apaštalais eiti į Jeruzalę. Bet šiandien Jisai nenori eiti, kaip paprastai,

pėščias. Jėzus įsako dviema paštalams eiti į netoli esančią kaimelį Betphagę ir atvesti ašilienę su jaunu asilaičiu. Jei šių gyvulių savininkas norėtų kliudyti, apaštalamis reikią tik pasakyti: "Viešpats jų yra reikalingas." o savininkas tuojaus leis gyvulius imti. Taip ir įvyko. (Mt, 21, 1-3)

Ir štai Išganytojas lipa ant asilaičio, ant kurio apaštalai patiesė savo drabužius. Mokiniai apsupo Jėzų sėdintį ant asilaičio ir sudaro Jo lyg garbės sargybą.

Jiems žengiant Jeruzalės link, minia ėjusi į miestą Velykų šventėms prie jų prisideda.

Nepaprastas upas kyla visų širdyse. Visi apimti viena tik mintimi: "štai čia joja į šventąjį miestą laukiama, sis Mesijas, Kristus."

Ir minia,, reikšdama savo pagarbą Mesijui, kloja rubus ant kelio, laužo šakas nuo medžių, barsto žolynus ir šaukia: "Hosanna, pagarbintas, kurs ateina Viešpaties vardu, Izrailiaus Karalius! Hosanna, Dovidu Sunus!"

Kuomet gi ši iškilminga procesija buvo jau netoli miesto Jeruzalės, žmonės, pamatę nepaprastą eiseną ir išgirdę linksmus šukavimus "Hosanna," išėjo pasitikti Išganytojo. Ir jie persiėmė laukiamo Mesijo mintimi. Ir jie pradėjo laužyti palmių šakas ir šaukti: "Hosanna, palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu, Izraeliaus Karaliau!"

Ir susivienijusios minios sudarė milžinišką iškilmingą procesiją, kokios Jeruzalė nebuvo dar mačiusi.

Ir neįstabu, kad visas miestas sujudo, subruzdavo dėl tos eisenos. Visi klausinėja, kas čia būtų. Vienas tik atsakymas iš visur skamba: "Tai ateina Jėzus, pranašas iš Nazarėto." (Mt. 21, 10-11).

Reikšmė.

Iškilmingas Jėzaus įžengimas į Jeruzalę buvo tikra šventoji procesija, kuria Jisai tapo minios pripažintas žydų Ktaraliumi ir Dievo žadėtuoju Mesiju, Išganytoju.

Tai reiškė palmių, alyvų ir mirtų šakelės, tai reiškė linksmas giedojimas "Hosanna" — apeigos paimtos iš grynai mesijaniškos šventės — šėtrų šventės. Tai visa reiškė iškilmingą pasveikinimą Jėzaus, kaipo Mesijo, taip senai laukiamo Dovido Sunaus.

Šita iškilminga procesija išsipildė Zakarijo pranašo žodžiai: "Sakykite Sijono dukteriai: štai tavo Karalius tau ateina, romus, sėdįs ant asilės ir asilaičio." (Zachar. 9, 9).

Galybė.

Iškilmingas Jėzaus įžengimas Jeruzalėn yra nepaprastot, dieviškos Jo galybės apreiškimas.

Visa iškilmė buvo surengta po intekme kilnaus Jėzaus asmens. Jėzaus asmuo, Jo malonė ir dievystė veikė į žmonių sielas ir sujudino jas.

Išganytojas ateina be kariuomenės, be turtų, be ginklų. Bet su Juo eina Šv. Dvasia, kur į savo galybe viską nuveikia. Upas kilęs apaštaluose pereina į minias.

Ir niekas nedrįsta jiems kliudyti. Nei Pilotas, kuris paprastai per Velykų šventes dėl sukilimų baimės budavo apsuptas sustiprinta sargyba, ir jis nekliudo iškilmingai procesijai įvykti.

Nei pariziejai nepajėgia sulaukyti minių. Jie, tiesa, pasipiktinę, reikalauja iš Jėzaus, kad uždraustų giedoti "Hosanna," bet gavo atsakymą Šv. Rašto žodžiais: jei mokiniai ir vaikučiai nešauktų "Hosanna," tuomet akmens tai darytų." (Lk. 19, 39-40).

Ir pariziejai patys turi pripažinti, kad visas pasaulis bėga paskui Jėzų. (Jo. 12, 19).

Palmių Sekmadienis buvo tad Jėzaus garbės diena. Joks Aukščiauasis Kunigas, joks galingiausias Karalius ar Valdovas nėra nieko panašaus patyręs.

Tokia nepaprasta iškilmė įžengdamas į Jeruzalę. taip iškalbingai apreikšdamas savo galybę — Jėzus patvirtino žodžius nesenai pasakytus apaštalams: Jo galybėje esą imti savo gyvastį ir ją atiduoti.

DIDŽIOJI SAVAITĖ.

Didysis Ketvergas.

Š v. M i š i o s.

Didžiajame ketverge atmename paskutinę V. Jėzaus vakarienę su apaštalais ir įstatymą Švenčiausiojo Sakramento bei šv. Mišių aukos. Tą dieną kiekvienoje bažnyčioje tegali būti tiktai vienos Mišios, o kiti kunigai priima tik Komuniją atminčiai, kad per paskutinę vakarienę tiktai vienas Viešpats Jėzus patsai saye aukojasi dangiškajam Tėvui ir patsai savomis rankomis savo kuną ir kraują apaštalams dalino.

Per Mišias, kai kunigas užgieda "Gloria," skambinama visais varpais, kad išreiškus džiaugsmą del šventųjų Mišių ir Šv. Sakramento įstatymo. Paskui ligi didžiosios subatos Mišių varpai ir vargonai tyli, kad išreiškus didį Bažnyčios nuliudimą deliai V. Jėzaus kančios ir mirties ant kryžiaus.

Po Mišių Švenčiausiąjį Sakramentą nešama į tam tikrą vietą, paprastai vadinamą kalėjimu arba turmu, kursai mums primena Viešpaties Jėzaus kalėjimo ir visas Jo kančias ligi teismo Piloto namuose. Už kalėjimo atlankymą ir garbinimą Šv. Sakramento Didžiajame Ketverge Popiežiai yra suteikę daug atlaidų.

A l t o r i ų n u r ė d y m a s.

Po visam, kunigas nurėdo altorius ir plauja. Altorijų nurėdymas reiškia nurėdymą Viešpaties Jėzaus laike kančios, todėl ir buva tuomet kalbama psalmė, aprašanti Viešpaties Jėzaus kančią ir pranašaujanti Viešpaties iš rubų išvilkimą ir rubų pasidalinimą. Altorijų gi plovimas reiškia, kad Viešpats Jėzus savo kančia ir mirčia ant kryžiaus yra apiplovęs žmonių dušias nuo visų jų nusidėjimų.

A l i e j ų š v e n t i m a s.

Katedrose per Mišias vyskupas šventina aliejus, kurie buva vartojami prie krikšto, dirmavonės, kunigystės ir prie paskutiniojo patepimo. Aliejai yra trejopi: 1) katekumenų, — juo patepama krikštijamąjį prieš pilant ant galvos vandenį, ir tepama rankos šventinamųjų kunigais; 2) ligonių aliejus — tevirtojamas duodant paskutinį patepimą, ir 3) chrizma š kuriuo tepama krikštijamojo viršugalvis, jau užpilus ant galvos vandenį; vartojamas dirmavonei, vyskupams šventinti, taipat šventinant bažnyčias, altorius ir kielikus. Aliejus pašvęsti tegali tiktai vyskupas.

K o j ų m a z g o j i m a s.

Po Paskutinės Vakarienes Viešpats Jėzus numazgojo

apaštalamis kojas, kad parodžius jiems meilės ir nuolankumo pavaizdą. To kojų mazgojimo atminčiai katedrose ir kitose didesnėse bažnyčiose buva mazgojama elgėtoms (ubagams) kojos. Katedrose kojas mazgoja patsai vyskupas — Krikščionys, esantieji tuomet bažnyčioje, tegul atsimena Viešpaties Jėzaus žodžius: Naują įsakymą jums duodu, idant vienas kitą mylėtumėtės, kaip ir aš esmi jus mylėjęs.... Jeigu jūs vienas kitą mylėsitės, tai žmonės galės pažinti, kad jūs esate mano mokiniai...

Didžioji pėtnyčia.

Toji diena Bažnyčios paskirta ypatingam mąstymui Viešpaties Jėzaus kančios ir mirties ant kryžiaus; toji diena — tai svarbiausios mūsų atpirkimo paslapties atmintis. Todėl visi katalikai privalo tą dieną mąstyti (Viešpaties kančią, žadindami savo širdyje gailėsį už savo nuodėmes ir Viešpaties Jėzaus meilę. Kaip šimtininkas ir kiti grįždami nuo Kalvarijos kalno mušėsi į krutinę, gailėdamiesi už savo nuodėmes, taip ir mes, atmindami Viešpaties mirtį, privalome gailėtis ir pataisyti savo gyvenimą.

Didžiojoje pėtnyčioje Mišių nėra, nes tą dieną patsai Viešpats Jėzus kaip vyriausias visos žmonijos kunigas, patsai save yra paaukojęs ant kryžiaus. Be to, tai daroma senovės papročių atminčiai, nes seniau pasninko dienoje šventųjų Mišių kunigai nelaikydavo. Didžiosios pėtnyčios pamaldos vadinama "pirmiau pašvęstosios aukos mišiomis," nes didžiąją pėtnyčią kunigas šv. Ostijos nepašvenčia, bet priima jau pašvęstąją per Mišias Didžiajame ketverge. Kadangi nėra šv. Ostijos pašventimo (konsekracijos), todėl tą dieną nei Komunijos žmonėms nedalijama, galima duoti tik tai sunkiai sergantiems ligoniams.

Kunigas, atėjęs pas altorių, prieš pradėdamas pamaldas, gula kryžiumi ant žemės ir valandėlę meldžiasi, nes ir Viešpats Jėzus prieš savo kančią Alyvų darželyje puoless ant veido meldėsi. — Lekcijoje kunigas skaito apie Velykų avinėlį, kurį Dievas buvo įsakęs žydams valgyti išeinantiems iš Egipto, nes tasai avinėlis reiškia V. Jėzų, tikrąjį Avinėlį, kursai savo krauju yra išdildęs žmonijos nuodėmę. Vieton Evangelijos skaitoma V. Jėzaus kančios aprašymas arba pasija, parašytoji šv. Jono Evangelisto.

Po pasijos buva maldos už visus luomus, už visą žmonią, net už klaidatikius, stabmeldžius ir žydus. Bažnyčia meldžiasi už visus žmones, nes Viešpats Jėzus yra už visus miręs ant kryžiaus ir visų žmonių išganymo trokšta. Bažnyčia prašo Dievo, idant kuogreičiausiai įvyktų Viešpaties Jėzaus noras, butent, kad visi žmonės Jį pažintų ir visa širdžia Jam tarnautų; kad greičiau išnyktų įvairūs klaidingi tikėjimai ir priešingieji Bažnyčiai mokslai ir kad veikiau taptų vieną avidė ir vienas ganytojas. Didžiausias Viešpaties Jėzaus noras, kad visi žmonės būtų tikėjimo ir meilės vienybėje, todėl ir mes privalome rupintis, kad tasai Viešpaties noras kuogreičiausiai įvyktų: "Tėve, kad visi būtų vienybėje!"

Po maldų už visus luomus, kunigas nudengia pas altorių kryžių tris kartus, giedodamas: "Štai kryžiaus medis, ant kurio pasaulio išganymas kabojo, atėję pagarbinkime!" Toji apeiga reiškia Viešpaties Jėzaus iš rubų išvilkimą ir nukryžiuvimą.

Nudengęs kryžių, kunigas pasideda batus ir patsai neša kryžių į vidurį bažnyčios. Čia, paguldo jį ant žemės, tris kartus priklaupia ir pabučiuoja. Paskui bučiuoja kiti

kunigai ir žmonės. Kad išreiškus didesnę nuolankumą, reiktų bučiuoti tikrai kojas. Kunigas prieš pabučiuodamas tris kartus priklaupia ir nusiauna kojas, kad išreiškus giliausiąją pagarbą. Kojų nusiavimas, kaip pagarbos ženklas, jau buvo žinomas ir Senajame Įstatyme; patsai Dievas yra liepęs Maižiešiui nusianti kojas, kai jisai artinosi prie degančio krumo, iš kurio į jį Dievas kalbėjo. Patsai gi kryžiaus gerbimas primena, kad kryžius lig tol buvęs paniekinimo ženklu, bet per V. Jėzaus mirtį tapo vertas didžiausios pagarbos; Bažnyčia, atiduodama garbę kryžiui, tuo pačiu garbina V. Jėzų, kursai ant kryžiaus yra numirę. Bažnyčia savo maldose primena tuomet Viešpaties geradėjystes, mūsų nedėkingumą ir žadina mus gailėtis už savo nuodėmes. Viešpats Jėzus tuomet skundžiasi Bažnyčios lupomis: "Žmonės mano — sako — štai aš tiek daug esmi jums gera padaręs, o jūs mane prie kryžiaus prikalėte! Ką-gi aš esmi jums pikta padaręs, arba kuogi esmu jus užrustinęs, atsakykite man." Todėl čia kiekvienas, eidamas kryžiaus bučiuoti, privalo atsiminti Viešpaties kančią ir gailėtis už savo nuodėmes.

Pabučiavus kryžių, kunigas su procesija eina į kalėjimą, paima švenčiausiąjį Sakramentą ir atneša ant didžiojo altoriaus. Tik dabar ant altoriaus žibinama žvakės, pirma žvakės nežibėjo, kad išreiškus tąjį saulės užtemimą, kuris buvo Viešpačiui miršant. Kunigas, kai per Mišias plauja rankas, pila į kieliką vyno, ir tuoj ima giedoti "Tėve mūsų" (Pater noster) ir priima Komuniją. Prieš priimdamas viena ranka pakelia Ostiją aukštyn, kad tįkintieji atiduotų Viešpačiui garbę.

Po Komunijos tuojau nešama šv. Sakramentą į pri-

rengtą grabą, kur buvo garbinamas ligi prisikėlimo. Lan-
kantieji grabą, privalo dėkoti V. Jėzui už atpirkimą ir ap-
mąstyti Viešpaties kančią.

Nuo didžiojo ketvergo Mišių ligi prikėlimo per Vely-
kas, didžiajame altoriuje Švenčiausiojo Sakramento nėra,
bet priklopti praeinant pro didįjį altorių reikia prieš sto-
vintį ant altoriaus kryžių. Priklopdami prieš kryžių, ati-
duodame garbę pačiam V. Jėzui. Taipat tas dienas nei ei-
nant į bažnyčią, nei išeinant nereikia krapinties švęstu va-
ndeniu.

IŠ MISIJŲ KINIJOJE.

Netoli nuo namų gyveno kinitė našlė Teresė Liu. Ji
budama stabmeldė vadinosi Leo Gu, tai yra “Sena Tigrie-
nė. Kiniečiai dažnai savo vaikams duoda gyvulių vardus.

“Sena Tigrienė” turėjo savo namelius, švarų ir gerą
ukį, gana daug žemės ir pinigų. Turėjo ji vienintėlį sunų
vienų metų; kiti visi vaikai buvo išmirę. Vienintėlis moti-
nos rupestys buvo jos sunelis. Galima sau įsivaizdinti,
kaip susirupino moteriškė, kuomet jos vienintėlis sunelis
apsirgo. Raginau ją apkrikštyti vaiką ir pačiai apsikrikš-
tyti, bet niekaip negalėjau įkalbėti. Turėdama pinigų, apie
savo sielos išganyką, visai nesirupino; o visą savo rupes-
nį nukreipė, kad savo kudikio gyvybę apsaugoti. Tuo tiks-
lu surinko bonzus (stabmeldžių kunigus) į savo namus, iš-
kėlė jiems iškilmingą puotą ir savo vaiką paaukojo didžia-
jam dievaičiui Lenui šventykloje.

Vieną dieną išryto po šv. Mišių, pasilikęs bažnyčioje,
rengiausi pamokyti kelius stabmeldžius, kuriuos maniau

apkrikštyti per Velykų šventės. Pro atviras bažnyčios duris pamačiau, kad į mano sodą atbėgo iškrikusiais plaukais, baisiai šaukdama “Sena Tigrienė” — Leo Gu. Išėjęs skubinau jos pasitikti, klausiu kas atsitiko.

— “Tėve, mano paršelis miršta.”

— “Tai, Dieve mano del to paršelio tiek riksmo?”

— “Ne, tai mano sunus,” — tarė moteriškė. — “Juk žinai, tėve, kad mano sunus vadinasi Siu Čio (“Paršelis”).

— “Tai taip ir sakytumei iškarto. O kas atsitiko?”

— “Eikim Tėveli, greičiaus, pamatysi pats.” Pali-kau katekizmą ir nubėgome pas vargšę.

Mažas “Paršelis,” verkė ir šaukė visoms jėgoms ir buvo visas krauju aptekęs. Iš nukirsto pirštelio kraujas tekėjo čiurkšliais.

— “Ką tai reiškia, kaip tai atsitiko?” — paklausiau.

— “Matai, Tėve, mano sunelis blogai auga, nuolat serga, piktasis nori jį man atimti; tad iš nusiminimo aš ir nukirtau jam pirštą, kad permaldauti piktąjį. Dabar kraujas teka ir nenori sustoti. Vaikas mirs, gelbėk Tėve.”

Rupestingai apžiūrėjęs žaizdą, sustabdžiau kraują ir pasisekė užgydyti. Vaikas pasveiko ir už tai įgijau motinos palankumą, išmokinau katekizmą ir jį priėmė krikštą. Dabar Teresė Liu yra pavyzdinga krikščionė.

Bet sunelis pirščiuko nebeturi ir neužmirš visą gyvenimą, ką reiškia, kad ir motinos, stahmeldiški prietarai.

(Iš Katalikų Misių Nr. 473).

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI.

Klausimas. Kur sustojo Noės laivas po potvinio?

Vėjo Ratelis.

Atsakymas. Šventas Raštas, aprašydamas Noės laikais įvykusį tvaną, sako, kad arka arba laivas buvo sustojęs “ant Armenijos kalnų.” (Prad. 8, 4). Hebrėjų gi kalba šv. Raštas vietoje “*Armenijos kalnų*” turi “*Ararato kalnų.*”

Kiek galima išskaityti iš senovės laikų rašytojų, vardų “*Araratas*” vadinosi visas kraštas, kuris yra mūsų laikų Armenijos šalies vidury abiem Arakso upės pusėmis.

Kadangi šv. Raštas tik bendrai sako, kad Noės laivas sustojęs ant Armenijos arba Ararato kalnų, sunku su visu tikrumu nustatyti vietą, kur buvo minėtas laivas po tvanui sustojęs, nes kalnų Armenijos šalyje yra daug.

Kai kurie senovės rašytojai, kaip duokim sau, Juozapas Flavijus, žydas mokslininkas, šv. Ephremas ir kiti tvirtina, kad Noės laivas sustojęs Kurdistane.

Žydai gi ir Armenai laikydamiės savo senovės padavimų, tvirtina, kad vieta kur Noės laivas buvo sustojęs — yra dabartinis Ararato kalnas.

To įsitikinimo buvo pirmieji Prigijos krikščionys, kurie įsisteigė toje vietoje vienuolyną pavadintą Arkos vienuolynu. Čia pat buvo kasmet švenčiama šventė Noės išėjimui iš Arkos po tvano paminėti.

Bažnyčia tuo klausimu nėra tarusi savo sprendimo, nes klausimas nėra didelės svarbos.

Bet katalikų ir šiaip krikščionių mokslininkų nuomonė yra, kad Ararato kalnai geriausiai tiktų Noės Arkai sulaikyti, o drauge Ararato kalnų vieta būtų patogiausias punktas, iš kur žmonės galėtų išsiplėsti po visą žemę.

Pati Ararato kalnų gamta ir geografinė padėtis tam yra pritaikinta.

Ararato kalnai yra 12 mailių į pietus nuo upės Arakso. Aplink tų kalnų eina puikus klonis apsupas Araratą. Žemės plotis, kurį užima Araratas, yra labai didelis. Reikia 5 dienas joti, jei norima Araratą aplink apvažiuoti. Aukštai Araratas dalinasi į dvi šaki — Didysis ir Mažasis Araratas abu amžinuoju sniegu ir ledais padengtu.

Keista, kad Ararato kalnuose nėra vandens šaltinių, išskyrus vieno kalnų vidury vadinamo Jokubo šaltiniu. Šis šaltinis buk ištriškęs Šv. Jokubo iš Nizibis malda.

Žemai prie kalno papėdės yra kaimelis Agori, kuriame yra bažnytėlė šv. Jokubo vardu. Apielinkėse Agori auga puikus vynuogynai. Tarp jų ir šiandien rodoma vynuogynas buk Noės užveistas.

Pirmas, kuriam pavyko pasiekti kalno Ararato viršunę, buvo Dorpato Universiteto prof. Parrot'as, kuris 1829 m. padarė ekskursiją į Ararato kalnus. Jo apskaitymu kalnas Araratas turi aukščio 16,200 pėdų. Kiti mokslininkai matuoja net 17,112 pėdų.

Iš Arakso klonies Araratas išrodo lyg milžiniška daugybė kalnų masė, kurių viršunės siekia debesų.

Prof. Parrotas įrodo, kad Ararato kalno išvaizda, bu tent jo nelygumai einą nuo apačios iki viršunių, galėjo pasidaryti tik iš to, kad milžiniškas vandens potvinis po valiai ant jo slugo.

Klausimas. Kas daugiausiai laužo prisiega? Ar ne katalikai ant kožnos išpažinties. Prisizada ir mušasi į krutinę, kad daugiau nebegriešys, o vėl grįžta į nuodėmes?

Z. M. S. D.

Atsakymas. Prisiega vadiname šaukimąsi Dievo liu-

dininku, kad mes, ką sakome ar prižadame, tiesą sakome ir tikrai prižadame.

Per išpažintį nusidėjėlis prižada daugiau nenusidėti, pasitaisyti, bet pokios prisiegos nedaro. Jis tik pareiškia, kad turi rimto ir tikro noro, pasiryžimo taisyti savo paklaidas vengti nuodėmės. Joks žmogus, kad ir švenčiausis, negali užtikrinti, kad jisai nekuomet jau nebus nusidėjęs. Jisai gali tik norėti, trokšti, pasirūžti nuodėmės vengti, jos saugotis.

To ir užtenka, kad išpažintis būtų gera, kad ji veiktų dorinant į jo gyvenimą.

Jeigu kas per išpažintį lupomis prižada pasitaisyti, bet širdyje mano vėl nusidėti, kaip tik gaus išrišimą, tai toks žmogus aiškiai neturi tikro noro saugotis nuodėmės ir išpažintis nėra gera ir ji neveiks į jo gyvenimą dorindama jį.

Iš čia aiškus atsakymas į Tamstos klausimą.

Katalikai per išpažintį prižadėdami nebusidėti, nedaro jokios prisiegos tikra prasme. Delto jei po išpažinčiai nusideda, prisiegos nelaužo. Jie per išpažintį daro tik tvirtą pasiryžimą saugotis nuodėmės. Ir tai yra labai geras ir naudingas, dorinantis žmogų darbas.

K. R.

KATALIKŲ PASAULYJE.

Tarptautinis Eucharistinis Kongresas.

Tarptautinis Eucharistinis Kongresas, kuris šįmet įvyks Amsterdame (Hollandijoje), prasidės 22 liepos dieną

iškilingu Šventojo Tėvo pasiuntinio, J. Em. ard. van Rossum, priėmimu.

23 liepos prasidės bendrosios ir specialės sesijos. Vaikų komunija yra paskirta 26 liepos dienai. Nebus nei vienos taip didelės bažnyčios, kuri juos pagalės patalpinti. Kongresas baigsis 27 d. liepos iškilmingomis apeigomis: iškilminga su Švenčiausiuoju Sakramentu procesija, o vakare didelėmis miesto iluminacijomis — apšvietimu.

Šiame Kongrese, manoma, dalyvaus J. Em. Paryžiaus arkivyskupas, kardinolas Dubois, kardinolas Mercier, Belgijos Primas, Philadelphijos arkivyskupas kard. Daugherty ir kiti. Iš visų katalikiškų šalių plauks minios įvairių delegacijų į šį Tarptautinį Eucharistinį Kongresą, pagerbti V. Jėzų Švenčiausiame Sakramente.

Reikėtų, kad ir Lietuvos tauta turėtų šiame Tarptautiniame Kongrese sau tinkamą vietą.

“LAIVO” KONTESTAS.

Kontesto laikas prailgintas.

Išreikšta pageidavimų, kad Kontesto laikas būtų pratęstas; kadangi daugelis kontestantų vėlai sužinojo apie Kontestą ir negalėjo savo darbo smarkiau varyti.

Taigi “Laivo” Kontesto Komitetas pasitaręs nutarė KONTESTO LAIKĄ PRAILGINTI IKI LIEPOS 1 D., 1924 M. ir nuo Liepos 1 d. leisti “Laivą” padidintą, jei kontestantai varys savo darbą taip kaip kad ligšiol varė.

Tad visus kontestantus kviečiame, kad dar įsitemptų, kad dar per tuos du mėnesių pasidarbuotų — o bus visiems džiaugsmo dėl padidinto “Laivo.”

Kontestantų lentelė:

	turi balsų:
1. J. Jozapaitė	3325
2. E. Trakinaitė	2670
3. Vl. Cibulskis (nauj. kontest.)	1900
4. J. Šefeltaitė	1420
5. P. Zimitravičius	1125
6. A. Kasinskaitė	875
7. J. Žukauskas	700
8. G. Minotienė	670
9. A. Pampikienė	600
10. J. Juška	450
11. V. Jareckienė	150
12. V. Čapanonis	150

Jau dvylika uoliausių darbininkų varo kontesto darbą. Naujai stojęs į Kontestą Vl. Cibulskis iš karto gavo 1900 balsų. Puikiai varosi. A. Pampikienė, kuri tik ką stojusi į Kontestą jau turi 600 balsų. E. Trakinaitė ištvermingai vežasi savo konkurentę J. Jozapaitę, kuri irgi neapsileidžia. Ji vis dar ujima pirmą vietą. Bet E. (Trakinaitė žada visgi savo konkurentę apgalėti.

J. Šefeltaitė, kuri iš karto smarkiai šoko, kažin ko lyg apilso. Bet kiti asko, kad čia didelis sekretas. Ji mano surinkti daug balsų ir paskui iš karto visus pralenkti.

“*Laivo*” Kontesto Komitetas.

SKAITYKITE IR PLATINKITE

“LAIVA.”
